

Sygn. akt I ACa 423/12

Sygn. akt I ACz 494/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Marta Sawicka
Sędziowie:	SSA Maria Iwankiewicz (spr.) SSA Małgorzata Gawinek
Protokolant:	sekretarz sądowy Piotr Tarnowski

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2012 r. na rozprawie w S.

sprawy z powództwa (...) (Polska) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta S.

o ustalenie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 17 kwietnia 2012 r., sygn. akt I C 1249/09

oraz zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 17 kwietnia 2012 r., sygn. akt I C 1249/09 w przedmiocie kosztów

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III w ten sposób, że zasądza od powódki (...) (Polska) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa w W. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

II. oddala apelację;

III. zasądza od powódki na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa w W. kwotę 3.000 (trzy tysiące) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSA M. Gawinek SSA M. Sawicka SSA M. Iwankiewicz

Sygn. akt I ACa 423/12

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wniosła w dniu 21 października 2009 r. sprzeciw od orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w S. z dnia 6 października 2009 r., żądając ustalenia, że aktualizacja opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntów Skarbu Państwa, położonych w S. w obrębie ewidencji gruntów 136 S. P., przy ul. (...), numer działki (...) dokonana przez Prezydenta Miasta S. pismem z dnia 28 października 2008 r., zawiadomienie nr (...) jest nieuzasadniona, względnie uzasadniona w innej wysokości. Ponadto strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka zakwestionowała zasadność aktualizacji wartości nieruchomości i w związku z tym wniosła o ustalenie opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w S. przy ul. (...), objętej księgą wieczystą nr KW (...) o łącznej powierzchni (...) o numerze ewidencyjnym (...).

Pozwany Skarb Państwa w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie ustalił wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu Skarbu Państwa położonego w S. w obrębie ewidencji gruntów 136 -P., przy ul. (...), numer działki (...) na kwotę 178.863,00 zł, poczynając od 1 stycznia 2009 r. (pkt I.); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II.) i zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu (pkt III.).

Orzeczenie tej treści Sąd Okręgowy wydał po dokonaniu w sprawie ustaleń faktycznych, z których wynika, że powódka (...) spółka z o. o. z siedzibą w K. jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości - działki nr (...) o powierzchni (...) m², położonej w S. w obrębie ewidencji gruntów 136 - P., przy ul. (...). Właścicielem tej działki jest Skarb Państwa - Prezydent Miasta S.. We wrześniu 2008 r. na zlecenie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta S. został sporządzony operat szacunkowy - wyceny wartości prawa własności nieruchomości gruntowej, stanowiącej działki nr (...) z obrębu (...) w S. przy ul. (...), M., (...), (...) 21. Wartość działki nr (...) wyniosła 6.264,544 zł. Zawiadomieniem z dnia 28 października 2008 r. Prezydent Miasta S. dokonał wypowiedzenia ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2008 r. wysokości dotychczasowej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste działki nr (...) o powierzchni (...) m², położonej w obrębie ewidencji gruntów 136 P., ul. (...) w S. i zaproponował przyjęcie z dniem 1 stycznia 2009 r. nowej wysokości opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste tego gruntu odpowiadającej 3 % wartości gruntu w łącznej kwocie 187.936,32 zł. W uzasadnieniu powyższego wypowiedzenia wskazano, iż zgodnie z wyceną rzeczoznawcy majątkowego aktualna wartość gruntu będąca podstawą do ustalenia opłaty rocznej z tytułu wieczystego użytkowania gruntu wyniosła 6.264,544 zł.

W toku postępowania administracyjnego Samorządowe Kolegium Odwoławcze w S. wydało w dniu 6 października 2009 r. orzeczenie, w którym oddaliło wnioski T. (Polska) spółki z o.o. z siedzibą w K. o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, stanowiącej własność Skarbu Państwa, oznaczonej nr działki (...) o powierzchni (...) m² położonej w S. w obrębie ewidencji gruntów 136 - P. przy ul. (...) jest nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy ustalił nadto, że wartość działki o nr (...) o powierzchni (...) m², położonej w obrębie ewidencji gruntów 136 P., ul. (...) w S. według stanu i ceny na datę 31 grudnia 2008 r. wyniosła 5.962,100 zł.

Na podstawie tak poczynionych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że powództwo (...) spółki z o.o. z siedzibą w K. okazało się zasadne jedynie w części. Przytoczył przepis art. 80 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami a nadto przywołał treść art. 71 i art. 77 tej ustawy. Wskazał, że w oparciu o ten ostatni przepis oraz art. 78 ust 1 - 4 ustawy Prezydent Miasta S. zaproponował powodowi przyjęcie z dniem 1 stycznia 2009 r. nowej

wysokości opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste tego gruntu odpowiadającej 3 % wartości przedmiotowej działki. Powódka kwestionowała skuteczność wypowiedzenia dotychczasowej opłaty rocznej z uwagi na drastyczne zawyżenie wartości przedmiotowej działki gruntu, co do której nie uległy zmianie żadne istotne elementy wartości tę kształtujące, a nadto uwagi na występujący kryzys gospodarczy.

Sąd pierwszej instancji ocenił, że zawiadomienie powódki jako użytkownika wieczystego przedmiotowej nieruchomości o wypowiedzeniu obowiązującej wysokości opłaty rocznej z dnia 28 października 2008 r. zawierało wszystkie elementy formalne, to jest wypowiedzenie dotychczasowej wysokości opłaty rocznej, propozycję przyjęcia nowej wysokości opłaty rocznej, sposób obliczenia nowej wysokości opłaty i pouczenie użytkownika wieczystego o sposobie zakwestionowania wypowiedzenia.

W oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego M. Z. - rzeczoznawcy majątkowego, przeprowadzony w toku postępowania przed Sądem Okręgowym, Sąd ten uznał, że wartość rynkowa działki o nr (...) o powierzchni (...) m², położonej w obrębie ewidencji gruntów 136 P. przy ul. (...) w S. według stanu i ceny na i datę 31 grudnia 2008 r. wynosi 5.962.100 zł, a więc jej wartość jest niższa o kwotę 302.444 zł niż wartość wskazana przez stronę pozwaną. Dowód z opinii biegłej Sąd pierwszej instancji ocenił jako wiarygodny. Zaznaczył, że opinia została sporządzona przez osobę legitymującą się odpowiednimi kompetencjami, wiedzą i doświadczeniem w zakresie wyceny nieruchomości. Opinia ta jest jasna, spójna i nie zawiera sprzeczności. Zawarte w niej wnioski stanowiły podstawę ustaleń faktycznych i zostały uznane za wiarygodne także dlatego, że strony nie zgłosiły do niej żadnych zarzutów. Sąd Okręgowy podkreślił też, że biegła wskazała, iż przy ocenie wartości rynkowej przedmiotowej nieruchomości uwzględniła występującą różnicę pomiędzy nieruchomościami, a dotyczącą ich lokalizacji wobec stosowania metody i porównawczej, biorąc przy tym pod uwagę wszelkie ograniczenia dotyczące poszczególnych działek. Stosownie zaś do treści § 28 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 2004 r. w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzenia opinii szacunkowej: na potrzeby ustalenia ceny nieruchomości gruntowej niezabudowanej oddawanej w użytkowanie wieczyste oraz aktualizacji opłat z tego tytułu określa się jej wartość jako przedmiotu prawa własności, stosując podejście porównawcze. Sąd ten zaznaczył nadto, że biegła dokonując wyboru tej metody nie wyszła poza granice zakreślone przepisami prawa, w tym w szczególności art. 154 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, który pozostawia prawo wyboru metody wyceny rzeczoznawcy.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że opłata roczna działki nr (...) wyniosła 178.863 zł. co stanowi 3 % wartości tej działki ustalonej na kwotę 5.962.100 zł. co doprowadziło do uwzględnienia powództwa w części, a w pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

O kosztach Sąd ten orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. mając na uwadze to, że w rozpoznawanej sprawie żądanie pozwu zostało uwzględnione jedynie w części i dlatego koszty procesu zniósł wzajemnie między stronami.

Apelację od tego wyroku wywiodła strona powodowa zaskarżając wyrok ten w całości i zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy w postaci art. 316 § 1 k.p.c. poprzez wydanie wyroku w oparciu o materiał dowodowy (opinię biegłego) zawierający informacje nieaktualne na dzień zamknięcia rozprawy z uwagi na znaczny upływ czasu pomiędzy przeprowadzeniem dowodu a wyrokowaniem

Apelująca zarzuciła nadto naruszenie art. 286 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd dowodu z uzupełniającej opinii biegłej sądowej ds. szacowania nieruchomości M. Z. celem ustalenia czy z uwagi na znaczny upływ czasu od jej sporządzenia opinia może stanowić dowód w niniejszym postępowaniu.

Podnosząc powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntów Skarbu Państwa, położonych w S. w obrębie ewidencji gruntów 136 S. P., przy ulicy (...), numer działki (...) dokonana przez Prezydenta Miasta S. pismem z dnia 28 października 2008 r. zawiadomienie nr (...), jest nieuzasadniona w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm

przepisanych. Ewentualnie apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Ponadto na podstawie art. 382 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. wniosła o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej pisemnej opinii biegłej sądowej ds. wyceny nieruchomości M. Z. na okoliczność ustalenia czy pomiędzy datą sporządzenia opinii, a chwilą obecną zaszły zmiany uwarunkowań prawnych dotyczących wycenianej nieruchomości lub zmiany innych istotnych czynników mających wpływ na jej wycenę i czy biegła podtrzymuje swoją wcześniejszą opinię złożoną w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji.

W uzasadnieniu apelacji powódka przyznała, że nie kwestionowała ustaleń zawartych w opinii biegłej sądowej, jednakże z uwagi na upływ aż 7 miesięcy pomiędzy datą przeprowadzenia opinii a wydaniem wyroku, istnieje w jej ocenie poważna wątpliwość co do aktualności wyceny, gdyż podstawa faktyczna wyroku opierająca się na dowodzie z opinii biegłej sądowej może nie odpowiadać stanowi rzeczy istniejącemu w chwili zamknięcia rozprawy. Zdaniem apelującej Sąd pierwszej instancji winien był zastosować regulację określoną w art. 286 k.p.c. i wezwać biegłą do wydania ustnej lub pisemnej opinii uzupełniającej celem zweryfikowania czy treść opinii jest aktualna na dzień zamknięcia rozprawy. Powyższej czynności procesowej Sąd pierwszej instancji zaniechał.

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta Miasta S., zastępowanego przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa wniósł natomiast zażalenie na postanowienie o kosztach zawarte w pkt. III tegoż wyroku.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, w szczególności art. 98 § 1 k.p.c. art. 99 k.p.c. oraz art. 100 k.p.c. i art. 11 ust. 3 ustawy o PGSP oraz w zw. z § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu poprzez błędne zastosowanie, przez zniesienie wzajemne między stronami kosztów procesu.

Wskazując na powyższe, pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od powoda na rzecz Skarbu Państwa Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w trybie art. 395 § 2 k.p.c. a w przypadku nieuwzględnienia wniosku o uchylenie zaskarżonego postanowienia w trybie art. 395 § 2 k.p.c. i przekazania zażalenia do rozpoznania Sądowi drugiej instancji, do którego skierował wniosek o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez zasądzenie od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W przypadku nieuwzględnienia wniosku o zmianę zaskarżonego postanowienia skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, w każdym zaś przypadku o zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi zaś na apelację strony powodowej pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa na podstawie art. 11 u. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U.Nr 169, poz. 1417 ze zm.)

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powódki okazała się niezasadna, natomiast zażalenie strony pozwanej podlegało uwzględnieniu.

Na wstępie Sąd Apelacyjny stwierdza, że ustalenia faktyczne, poczynione w tej sprawie przez Sąd Okręgowy są w pełni prawidłowe, kompletne, poczynione w oparciu o zebrany w sprawie i należycie oceniony materiał dowodowy. Ustalenia te nie były zresztą kwestionowane wprost przez apelującego, jako poczynione z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c. W tej sytuacji Sąd Odwoławczy w pełni je akceptuje i przyjmuje za własne, czyniąc integralną częścią swojego stanowiska. W związku z akceptacją w całości ustaleń faktycznych Sądu Orzekającego Sąd Apelacyjny nie widzi

konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania w tym miejscu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2001 roku, V CKN 348/00, LEX nr 52761, Prok.i Pr. 2002/6/40).

Sąd Odwoławczy zaznacza, że zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Szczecinie ustalił wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu Skarbu Państwa, położonego w S. w obrębie ewidencji gruntów 136 - P., przy ul. (...), numer działki (...) na kwotę 178.863,00 złotych, poczynając od 1 stycznia 2009 roku, opierając się na ustalonej w toku procesu wartości tej nieruchomości, wskazanej w opinii biegłej Sądowej M. Z. – rzeczoznawcy majątkowego. Opinię tę Sąd pierwszej instancji należycie ocenił jako sporządzoną z uwzględnieniem obowiązujących przepisów, a nadto fachową, rzetelną i należycie umotywowaną.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu apelującej spółki jakoby doszło przy wyrokowaniu w tej sprawie do naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. poprzez wydanie wyroku w oparciu o materiał dowodowy w postaci opinii biegłego, zawierający informacje nieaktualne na dzień zamknięcia rozprawy z uwagi na znaczny upływ czasu pomiędzy przeprowadzeniem dowodu a wyrokowaniem. Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

Sąd Odwoławczy argumentację powódki uznał za bezzasadną w świetle treści przepisu art. 156 ust 3. ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Przepis art. 156 ust. 1 tej ustawy stanowi, że rzeczoznawca majątkowy sporządza na piśmie opinię o wartości nieruchomości w formie operatu szacunkowego. Z ustępu 3. tego artykułu wynika natomiast, że operat szacunkowy może być wykorzystywany do celu, dla którego został sporządzony przez okres 12 miesięcy od daty jego sporządzenia, chyba, że wystąpiły zmiany uwarunkowań prawnych lub istotne zmiany czynników, o których mowa w art. 154 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zatem sam upływ siedmiu miesięcy od daty sporządzenia opinii do daty wyrokowania przez Sąd pierwszej instancji nie daje żadnych podstaw do przyjęcia za prawdziwe twierdzenia powoda, że Sąd ten wbrew przepisowi art. 316 § 1 k.p.c. orzekł na podstawie stanu faktycznego, nie będącego już nieaktualnym w odniesieniu do wartości nieruchomości, od której została obliczona przez Sąd stawka opłaty rocznej.

Nie został też zdaniem tutejszego Sądu naruszony przez Sąd Okręgowy przepis art. 286 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie przez ten Sąd dowodu z uzupełniającej opinii biegłej sądowej ds. szacowania nieruchomości M. Z. „celem ustalenia czy z uwagi na znaczny upływ czasu od jej sporządzenia opinia może stanowić dowód w niniejszym postępowaniu”. Jak już wskazano powyżej upływ czasu jaki nastąpił pomiędzy sporządzeniem tej opinii a wydaniem wyroku nie był znaczny w rozumieniu przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami zachowała ona swoją aktualność (także w dacie orzekania przez Sąd Apelacyjny w tej sprawie).

Sąd Odwoławczy dostrzegł, że przytoczony powyżej przepis art.156 ust 3. ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami in fine wskazuje na możliwość dezaktualizacji operatu szacunkowego określającego wartość nieruchomości a sporządzonego przez rzeczoznawcę majątkowego, jeżeli wystąpiły przed upływem 12 miesięcy od jego sporządzenia zmiany uwarunkowań prawnych lub istotne zmiany czynników, o których mowa w art. 154 tej ustawy. Ten ostatni przepis stanowi w ustępie 1., że wyboru właściwego podejścia oraz metody i techniki szacowania nieruchomości dokonuje rzeczoznawca majątkowy, uwzględniając w szczególności cel wyceny, rodzaj i położenie nieruchomości, przeznaczenie w planie miejscowym, stan nieruchomości oraz dostępne dane o cenach, dochodach i cechach nieruchomości podobnych. Zgodnie z ust.2. tego artykułu w przypadku braku planu miejscowego przeznaczenie nieruchomości ustala się na podstawie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Art. 154 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami stanowi natomiast, że w przypadku braku studium lub decyzji, o których mowa w ust.2 uwzględnia się faktyczny sposób użytkowania nieruchomości.

Sąd Apelacyjny stoi jednak na stanowisku, że to na powodzie zgodnie z regulacją art. 6 k.c. ciążył obowiązek wykazania, że wystąpiły takie zmiany uwarunkowań prawnych lub istotne zmiany czynników, o których mowa w art. 154 ustawy o gospodarce nieruchomościami, które mogłyby skutkować przyjęciem za konieczne dokonanie aktualizacji opinii biegłej w zakresie wartości przedmiotowej nieruchomości przed upływem dwunastomiesięcznego

terminu o jakim stanowi przepis art. 156 ust.3 tej ustawy. Powódka natomiast przed Sądem pierwszej instancji takich okoliczności nie wskazywała, a uzasadnienie apelacji zawiera jedynie ogólnikowe nawiązanie do „panującego kryzysu” bez sprecyzowania jakie okoliczności faktyczne czy uwarunkowania prawne wskazują na konieczność aktualizacji opinii i złożenie opinii uzupełniającej przez biegłą sądową.

W tym stanie rzeczy apelacja okazała się bezzasadna o czym, na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł w punkcie II sentencji.

Na uwzględnienie zasługiwało natomiast w całości zażalenie strony pozwanej na rozstrzygnięcie o kosztach, zawarte w punkcie III zaskarżonego wyroku. Sa Okręgowy bowiem korzystając z art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu pomimo, że strona pozwana proces ten wygrała niemal w całości.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że zgodnie z przepisem art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Ponadto sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie nienależnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Nadto na podkreślenie zasługuje istnienie art. 98 k.p.c. jako podstawowej zasady, według której sądy powszechne rozstrzygają o kosztach, mającej na uwadze odpowiedzialność strony za przegraną w procesie, a kolejne przepisy regulujące kwestie kosztów regulują jedynie sytuacje odmiennie, gdy zasady tej zastosować się nie da. Przepis art. 100 k.p.c. nie może być interpretowany sprzecznie ze swoją treścią i miejscem w regulacji kwestii kosztów procesu.

Odnosząc te uwagi ogólne do niniejszej sprawy Sąd Odwoławczy zwraca uwagę, że zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie w części ustalającej wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego przez powódkę gruntu Skarbu Państwa na kwotę 178.863 złotych jedynie nieznacznie różni się od kwoty wskazanej przez Prezydenta Miasta S. (187.936,32 złotych), to jest mniej niż 5 procent kwoty ustalonej przez Prezydenta Miasta S. w decyzji - z którą nic zgodził się powód inicjując niniejsze postępowanie. Mając powyższe na uwadze, należało zdaniem tutejszego Sądu przyjąć, że pozwany uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania, a zatem koszty procesu w całości winny obciążyć powoda.

Wobec powyższego w punkcie I. sentencji Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. dokonał zmiany, polegającej na zasądzeniu na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa Skarbu Państwa Prezydenta Miasta S. w tej sprawie w kwocie 3.600 zł na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 11 ust. 3 ustawy o PGSP w zw. z § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy o PGSP mając na uwadze § 6 pkt. 6 w zw. z §13 ust 1 pkt. 2 i ust 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 z późn.zm.).

SSA M. Gawinek SSA.M.Sawicka SSA. M. Iwankiewicz